

เรื่อง : อรรถภูมิ อองกุลนะ
ภาพ : กศน์พลา อ่องกิตติพงษ์

ถอดหน้ากาก

กันต์

มุมมองหลังหน้ากาก

“กันต์ กันตถาวร” นักแสดง และพิธีกร ที่ใครต่อใครต่างพูดถึง

10 โมงเช้าของวันทำงานกลางสัปดาห์เราได้
คิว **กันต์ กันตถาวร** ที่ร้านกาแฟในอาคาร
เวิร์คพอยท์ สตูดิโอ ในขณะที่ก่อนหน้านี้
ไม่นาน เขาเพิ่งเสร็จจากการสัมภาษณ์กับนิตยสาร
ฉบับหนึ่ง และถัดจากเราไปก็น่าจะเป็นอีกทีมตรง
โต๊ะด้านนอกที่กำลังเตรียมอุปกรณ์รอบันทึกภาพ
ไม่แปลกใจสักนิดว่าทำไมใครๆ ก็อยากคุย
กับกันต์ เพราะนอกจากเป็นดีเจ นายแบบ พระเอก
ระดับแถวหน้าแล้ว รายการที่เขาเป็นพิธีกร
ต่างมีกระแสตอบรับในระดับ Talk of the town
แทบทั้งสิ้น ไล่ตั้งแต่ I Can See Your Voice
Thailand นักร้องซ่อนแอบ, The Mask Singer
หน้ากากล้นกริ่ง ไปจนถึงแฟนพันธุ์แท้ Super
Fan ซึ่งเมื่อผนวกทั้งหมดเข้าด้วยกันแล้ว บาง
ความเห็นนิยามเขาว่าเป็นพิธีกรที่น่าสนใจที่สุดใน
ยุคนี้จนชวนสงสัยว่าภายใต้หน้ากากสตาร์หนุ่มที่
กำลังเจิดจรัสมากที่สุดเวลานี้มีอะไรซ่อนอยู่

● ตลอดปีที่ผ่านมาเวลาที่มีเสียงชื่นชมว่า
คุณกำลังเป็นพิธีกรที่โดดเด่น น่าจับตา คุณมี
ความสุขกว่าเดิมไหม และจัดการกับความรู้สึก
นั้นอย่างไร

มันต้องรู้สึกดีอยู่แล้ว มันเป็นความรู้สึกในมุม
Positive (ด้านบวก) ที่ทำให้รู้สึกว่าการที่เราทำไป
มันใช้ได้ มันมีคนชอบอยู่ ซึ่งก็จะช่วยกระตุ้นให้
ตัวเองพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ แต่ถ้าถามว่าผมจัดการ
กับมันอย่างไรบ้าง สำหรับผมปัจจุบันนี้มันไม่ใช่
การจัดการกับชื่อเสียงแล้ว เพราะผมเองก็อยู่ใน
วงการมาพอสมควร เป็นดีเจ เป็นนายแบบ เป็น
นักแสดงมา จนได้เป็นพิธีกร ดังนั้นถ้าถามเรื่อง
การวางตัวตลอด 1 ปีที่ผ่านมา มันไม่มีอะไรที่
ต่างไปจากก่อนหน้า เพียงแต่ปัจจุบันมันเป็นคือ
ช่วงเวลาแรกๆ (เกือบๆ 2 ปี) ที่ผมได้ทำงานพิธีกร
มันจึงถูกจับตาด้วยความสงสัยว่า พระเอกคนนี้
พอมาเป็นพิธีกรแล้วจะทำให้ขนาดไหน ซึ่งคำตอบ
ก็เป็นมุมมองของแต่ละคน

อีกอย่างคือวงการบันเทิงก็มักจะมีความจักรที่
ถูกกำหนดขึ้น ซึ่งวงจรของมันก็จะเริ่มจากการเป็น
พระเอก พออายุมากกว่านี้ก็ต้องเปลี่ยนมาเป็น
เพื่อนพระเอก จากนั้นก็เป็นพ่อพระเอก เป็น
ผู้จัด เป็นพิธีกร หรือก็ผันตัวเองไปทำธุรกิจ

แต่ผมพิสูจน์ว่า ผมในวัย 31 ปี ตัดสินใจที่จะเป็น
พิธีกรเลย เพราะหน้าที่พิธีกรมันเป็นสิ่งที่ผมอยาก
จะทำอยู่แล้วตั้งแต่แรก

● ถ้าให้วิเคราะห์ตัวเอง ทำไมพระเอกพิธีกร
คนนี้ถึงได้รับความสนใจมากกว่าใคร

ผมเรียนการตลาดมา ขออธิบายในแบบ
ของผมละกัน ผมว่ามันคือการถูกที่ ถูกเวลา ถูก
Content มันไม่ใช่ที่เราเก่งกว่าใครนะ แต่มันมา
จากส่วนประกอบต่างๆ ที่บ่มเพาะมาจนถึงวันนี้
อย่างตัวผมเอง เริ่มจากการเป็นดีเจ ถูกสอน
เรื่องการพูด การดำเนินรายการ มีหัวหน้า มีรุ่นพี่
รอบข้างที่ EFM อย่างพี่ฉอด (สายทิพย์ มนตรีกุล)
พี่อ้อย (นภาพร ไตรวิทย์วารีกุล) พี่โป่ง (ณัฐพงษ์
แดงเกษม) พี่โอบอล (ปาณิสรา พิมพ์ปรี) และ
คนอื่นๆ เขามีประสบการณ์มานาน ผมก็จำแง่มุม
พวกเขา มาสังเกตจังหวะการพูด ความชัดถ้อย
ชัดคำ การหายใจ พอเล่นละครผมก็เอาพื้นฐาน
ตรงนั้นมาใช้ แล้วก็เรียนรู้เรื่องมุมมอง การเล่นกับ
กล้อง เล่นกับไฟเพิ่ม พื้นฐานทั้งหมดนี้ทำให้
เมื่อมาเป็นพิธีกรก็ไม่ต้องเริ่มจากศูนย์ใหม่ เหมือน
กับเด็กที่เรียนจบประถมมาแล้ว ก็จะสามารถเรียน
มัธยมได้ง่ายขึ้น ส่วนปัจจัยภายนอกมันคงเป็น

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 200,000
Ad Rate: 2,400

Section: จุดประกาย/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 27 มีนาคม 2560

ปีที่: 30

ฉบับที่: 10413

Col.Inch: 198.59 Ad Value: 476,616

หัวข้อข่าว: ถอดหน้ากาก'กันต์'

หน้า: 1 (เต็มหน้า)

PRValue (x3): 1,429,848

ศิลปิน: สีสี่

เพราะบ้านเรากำลังอยู่ในช่วงที่พิธีกรกำลังขาดคือพิธีกรซึ่งมีลักษณะเป็น M.C. (Master of ceremony) สามารถนำรายการจากต้นจนจบได้มีเยอะ แต่คนที่ Host ซึ่งหมายถึงเป็นศูนย์รวมรายการจริงๆ มันมีไม่กี่คน และผมอาจจะเป็น Host รายการในजनนออเรชั่นของผม

อย่างพีตา (ปัญญา นิรันดร์กุล) คือคนที่ผมศึกษาการทำงานมาตลอด เขาทำรายการเหมือนบ้าน ไม่ใช่แค่เดินเข้ามาพูดในรายการ พาเล่นเกม หาคณะแล้วจบ แต่เขามีพลัง เขาเอาตัวเองเข้าไปในงานจริงๆ พอเดินเข้ามาในสตูดิโอ เขาคือศูนย์รวมของทั้งทีม พอระหว่างที่บันทึก เรายังนึกในใจว่า "เฮ้ย ทำไมเขามีพลังขนาดนี้" บางทีเขาก็ถามเขาแบบไม่มีคัทเลยนะ มันจึงหมายความว่ามาตรฐานชั้นนี้ไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหากเราไม่หยุดเรียนรู้ และผมก็ต้องพยายามพัฒนาตัวเองที่จะทำให้ได้แบบนั้นให้ได้ แม้ว่าจลั้มลูกคลุกกลานขนาดไหนก็ตาม

● ได้ยินมาว่าคุณก็ใส่ใจในรายละเอียด

ถึงขนาดเช็คทุกเทปที่ทำ

ใช่ครับ ถ้ารายการความยาว 1 ชั่วโมง ผมจะใช้เวลาราวๆ ชั่วโมงครึ่งหรือ 2 ชั่วโมง ดูแล้วหยุด ไล่ดูว่าตัวเองเป็นอย่างไรบ้าง ผมทำการบ้านเยอะมาก ดู reference ต้นแบบที่คิดว่าดี แล้วพยายามเอาข้อดีของแต่ละคนมาใช้ สำหรับผมถ้าการเล่นละครคือการขายความสามารถเพื่อเล่นเป็นคนอื่น การเป็นพิธีกรคือการขายความสามารถเป็นตัวเอง และผมพยายามเก็บข้อดีของแต่ละคนแล้วเอามารวมกัน ผมมองว่างานพิธีกรมันเหมือนกับการเป็น Playmaker (คนคุมเกม) ในกีฬาฟุตบอล ที่จะสร้างสรรค์จังหวะให้แต่ละคนในทีม

อย่าง I can see your voice ซึ่งเป็นรายการใหญ่รายการแรกของผม ผมโชคดีที่ได้คู่กับพี่สิง (สมเกียรติ จันทร์พราหมณ์) พี่เขาจะสอนวิธีเล่นผม แนะนำจังหวะ ตรงนี้โยน ตรงนี้ขยี้ต่อ เขาเหมือนคนเล่นเกมที่ถ่ายทอดให้ดาวรุ่งอย่างผม พอมาทำ The Mask Singer โจทย์มันก็เปลี่ยนไป เพราะคราวนี้ผมเป็นพิธีกรคนเดียวแล้ว ต้อง ชง ตบ เล่นตลก หาจังหวะด้วยตัวเองและต้องเอาให้อยู่ด้วย และผมต้องรู้ว่าคณะกรรมการที่มี 7 คนนั้น ใครพูดเก่ง คนไหนร้องเก่ง ต้องรู้จักเขาในแต่ละแง่มุม และทุกคนมีจังหวะเล่นที่ถนัดของตัวเอง ดังนั้นผมต้องรู้ว่าจังหวะว่า เวลาไหนควรเชี่ยลูกให้คนอื่นเล่นต่อ และถ้าเขาวิตเราก็ดึงคิดว่าต้องทำอะไรต่อ และถ้ามันดี มันก็เป็นเพราะทีมเวิร์คด้วย ไม่ใช่ผมแค่คนเดียว

ส่วนแฟนพันธุ์แท้คือรายการใหญ่ที่ต้องใช้สมาธิ ใช้สติ และเหนื่อยมากที่สุด เพราะมันใช้

งานพิธีกร
เหมือนกับการเป็น
Playmaker (คนคุมเกม)

ในกีฬาฟุตบอล
ที่จะสร้างสรรค์จังหวะ
ให้แต่ละคนในทีม

ทั้งความรู้ การฟัง มันเหมือนเล่นบอลลายเดี่ยว เพราะคนที่เล่นกับผมไม่ใช่ทีมงานแล้ว แต่คือ ผู้เข้าแข่งขันทางบ้านที่เก่งในเรื่องนั้นๆ ผมไม่มีทาง เก่งสู้พวกเขาได้เลย มันจึงต้องใช้สติ การดิงเกม ต้องตั้งใจฟังว่าเขาจะสื่อสารอะไร สร้างอารมณ์ ร่วมให้ได้ และที่ผ่านมาคณตาก็จะมีภาพของพี่ตา

พี่อี (แทนคุณ จิตต์อิสระ) พี่กฤษณ์ (กฤษณ์ ศรีภูมิเศรษฐ์) ซึ่งเป็นพิธีกรมาก่อน มีมาตรฐาน ที่สูง เมื่อเราต้องรับไม้ต่อมันจึงเป็นเรื่องที่เราต้อง พิสูจน์ให้ได้

● แบบนี้ถือว่าคุณซีเรียสไหม

ผมมองว่าเป็นธรรมชาติที่คนเราต้องพัฒนาะ ถ้ามันยังอยู่ที่เดิม มันก็ไม่มีทางไปได้ไกลกว่านั้น ผมทำแบบนี้กับทุกเรื่อง เล่นหนัง เล่นละครก็ทำ แบบนี้

● มีนักร้องตลาดมากมายที่วิเคราะห์ความสำเร็จของรายการ The Mask Singer แล้วในฐานะที่เป็นพิธีกร คุณคิดว่ามันโด่งดังเพราะอะไร

มันถูกจริตคนไทยครับ คนไทยอยากดู อยากเห็น เขาอยากดูว่าไอ้คนคนใส่หน้ากากนี้มัน คือใครกัน เรื่องการร้องเพลงอาจจะรองลงมาเป็นส่วนประกอบ แล้วทีมงานเราก็พร้อมจะจริงจังในเรื่องเหล่านี้ คุณลองไปดู Original ของเกาหลีสสิ เขาก็จะทำอีกแบบ ใส่หน้ากากง่ายๆ แต่เราทำให้มันดูเวอร์วัง แต่งตัวเต็ม แล้วทุกอย่างเป็น ความลับหมด เวลาผู้เข้าแข่งขันมาทุกองที่นี้ (สตูดิโอ เวอร์คพอยท์) จะถูกจัดการหมด เขา ไม่สามารถขบถเข้ามาได้ ได้แต่โธ่ใจแล้ว

ทีมงานไปรับ อยากได้อะไรบอก ช่างในมีห้องน้ำ นั้นทำให้ความลับถูกปิดจริงๆ คนก็อยากจะรู้ ช่วงนั้นผมยังนึกเลยว่าที่เวิร์คพอยท์ยังกะ C.I.A. เพราะมันลับมาก ทั้งนั้นก็สอดคล้องไปกับ ทีมงานที่วางแผนได้ดี ทั้งการปล่อยโฆษณา ทิมออนไลน์ ที่สร้างความรู้สึก จนเป็นกระแส และทำให้รู้สึกว่าคุณไม่ดูรายการนี้เสียๆ คุณจะถูกสปอยล์ได้

● ถ้าเปลี่ยนจากพิธีกรมาเป็นคู่แข่ง คุณ จะเลือกใส่หน้ากากอะไร

หน้ากากหมา เพราะผมเป็นคนชอบหมา แค่นั้น จบ

● แล้วตัวตนของคุณจริงๆ เมื่อไม่มีหน้ากาก เป็นแบบไหน

ผมเป็นคนง่ายๆ สนุกสนาน แล้วผมก็ไม่ ยึดติดกับวัตถุนิยมกับอะไรแล้วนอกจากเป็นสิ่งที่ ผมชอบจริงๆ

เอาจริงๆ เลยนะ คือผมไม่สนใจเท่าไรว่าใคร จะมองผมอย่างไร เพราะผมคงไปแคร์ทุกคน ไม่ได้ ผมแค่สนใจว่าคนรอบข้างผมมีความสุขหรือเปล่า

สมมติว่าคุณไม่ชอบผม ความคิดเห็นของคุณ ไม่ส่งผลอะไรเลยกับการใช้ชีวิตของผม และถ้า คนไม่ชอบผมเพราะผมยังไม่ดีพอ ผมมองเป็น เรื่องดีด้วยซ้ำ มันทำให้เรารู้ว่าเรามีเหตุผลอะไร ถึงวันนี้ผมคงทำให้ถูกใจทุกคนไม่ได้ ทำได้แค่ ทำหน้าที่ตัวเองอย่างเต็มที่ แล้วแคร์คนที่ผมควร แคร์ ซึ่งหมายถึงพ่อ แม่ แฟน เพื่อน หมา คนร่วมงาน คนที่อยู่รอบๆ รัศมีการทำงานของเรา

หลักการการทำงานของผมคือจะทำให้ทีมงาน สนุกก่อน เพราะผมเชื่อว่ารายการจะสนุกได้ทีมี งานต้องสนุก รายการจะมีเสียงหัวเราะได้ เราก็ ต้องหัวเราะกับมันจริงๆ ไม่ใช่ 5-4-3-2 เริ่ม! แล้วมาแกล้งหัวเราะ แบบนั้นมันไม่ใช่

● ประสบความสำเร็จเร็วแบบนี้ เคยมีช่วงท้อแท้ บ้างไหม

มีครับ ผมก็คนปกติ ผมจะเครียดก็ต่อเมื่อ คิดว่าตัวเองยังทำไม่ดี เฮ้ย! ทำไม่วันนี้เทคบอย จังวะ มันเกิดอะไรขึ้นหรือทำไมวันนี้ถ้ายานางจิ้ง หรือเพราะเรา บางอารมณ์ก็คิดเหมือนกันว่าที่ทำ อยู่มันจะใช้ทางของเราไหม ความเครียดเป็นเรื่อง ปกติ แต่ก็คิดว่าเครียดไปแล้วมันก็ไม่ได้อะไรเกิด ผลดีอะไร และถ้าเราทำไม่ดี มันก็ควรไปแก้ที่ สาเหตุตั้งต้นนั่นคือตัวเรามากกว่าไหม เราก็ต้องทำให้ ตัวเองแกร่งกว่านี้ และก็ต้องเข้ากับทีมให้ได้

ก่อนเข้ารายการผมจะมีวิธีของผม อย่างผม ไม่รู้จักพี่ดี (นิติพงษ์ ห่อนาค) มาก่อน หรือรู้จัก ป้าเต็ด (ยุทธนา บุญอ้อม) แค่อสมัยผมฟังแพตเรดิโอ แล้วอยู่ดีๆ ผมต้องเล่นกับเขา ก่อนเริ่มผมก็ต้อง ไปทำความรู้จักก่อน ไปแนะนำตัวว่า “ผมกันต์ นะครับ ถ้าผมกวตืนในรายการก็ขออนุญาต นะครับ” พี่เขาก็โอเค ผมถือไป Break the ice ก่อน ไปทำลายกำแพงตรงนั้น และผมพยายามทำ แบบนี้กับทุกๆ เรื่อง ตอนเล่นละคร ผมเจอใหม่- ตาวิกา ครั้งแรก ผมก็เขินๆ ผมไปขอเขาออก ขอทำความรู้จัก เพื่อตอนทำงานจะได้ทำได้ดีเต็มที่

● ถึงวันนี้อะไรคือบทเรียนที่ค้นพบจากการ ทำงาน

(นั่งคิด) คือการรู้ว่า “รู้อะไรไม่สู้... รู้แบบนี้” มันเป็นความรู้สึกว่าในวันนั้นเราน่าจะทำแบบนี้ หรือทำแบบนี้ดีกว่าซึ่งมันหมายความว่าเราเองก็รู้ อยู่แล้วว่ามันเป็นอะไร อะไรดีกว่ากัน แต่เวลานั้น เรากลับไม่ทำ อาจจะเป็นเพราะตอนนั้นเรารู้สึก อย่างอื่น รู้สึกง่วง เหนื่อย เลยทำออกมาไม่เต็มที่ ผมจะไม่เสียใจอะไรเลยนะ ถ้าเราทำเต็มที่แล้ว ใส่หมดทุกเม็ด แต่ถ้ารู้แบบนี้เราน่า...มันเหมือนกับว่าเรารู้แล้วแต่ทำไมไม่ทำ มันก็น่าเสียดาย

● งานแบบไหนที่คุณจะวิ่งเข้าหา มัน

โปรเจกต์ที่ไม่เคยทำ งานที่ได้รับโจทย์มาแล้ว

ทำให้รู้สึกหิวกระหาย ผมก็บอกไม่ได้นะว่า มันเป็นอะไร แต่ผมอยากทำอะไรที่มันท้าทาย หรือเป็นอะไรที่ไกลตัวมาก อย่างหนึ่งล่าสุดที่ผม กำลังแสดง ผมเล่นเป็นเกย์ ซึ่งมันต่างจากชีวิตผม เพราะผมเป็นผู้ชายที่เป็นผู้ชายจริงๆ คือเป็นผู้ชาย ประเภทต๋อยดี แล้วผมต้องเล่นเป็นเกย์ ซึ่งมัน contrast (ตรงกันข้าม) กับตัวเองอย่างสิ้นเชิง และมันก็เป็นโจทย์ที่ยากกว่าจะอย่างไรให้คนดู เขาเชื่อ ความรู้สึกตรงนั้นมันจะต่างจากการที่ คุณแอกคนที่ดูมีความเป็นไปได้ว่าจะมาเป็นเกย์มาเล่น ในบทนั้น เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นคนดูก็จะคิดว่า “เออ เพราะมึงเป็นโง่” แต่ถ้าคุณแอกที่เต๋า (สมชาย เข็มกลัด) มาเล่นเป็นเกย์ แล้วทำให้เราเชื่อได้ มันแสดงว่าพี่เต๋าสุดยอดมาก ผมอยากจะทำอะไร ที่มันท้าทายผมแบบนี้

● ทุกวันนี้คุณดำเนินชีวิตอย่างไร

ผมพยายามทำให้ชีวิตเป็นวงกลมนะ สมัยก่อนชีวิตของผมมุ่งไปที่การทำงานแบบเดียว เคยถึงขนาดไม่สบายเข้าโรงพยาบาลแต่ไม่สามารถ แอดมิทได้เพราะติดถ่ายละคร และผมก็กังวลกับ เพื่อนร่วมงานอื่นๆ คือถ้าผมป่วยแล้วบอกที่มงาน ผมเชื่อว่าเขาจะเข้าใจนะ แต่เราก็รู้สึกว่ายังมี ฟรีแลนซ์ที่รับเงินวันต่อวัน เขาจะขาดรายได้ ผมจะทำคิวงานเขารวนอีก ผมไม่อยากสร้างความลำบากให้ผู้อื่น เพราะการออกกองแต่ละครั้ง ต้องมีค่าใช้จ่าย ไหนจะคิวนักแสดงคนอื่น นักร้อง บัณฑิต ผมไม่อยากให้การป่วยของผมต้องทำร้าย ใคร แล้วอะไรที่ผมทำได้ ผมก็จะทำ

วันนี้ผมพยายามทำให้ทุกอย่างมันไปด้วย

กัน พยายามจะบาลานซ์ชีวิต จัดสรรชีวิต ให้ในทุกพื้นที่มีความสุขโดยที่ไม่คิดว่า ผมขาดอะไรไป ผมมองว่าแต่ละคนมันมีจุด สมดุลที่ไม่เท่ากัน สำหรับผมวันนี้ก็ถือว่า เลือกลงได้ประมาณหนึ่ง ไม่ใช่เลือกได้ใน ความหมายว่าเรื่องมาก แต่ผมว่าผมมีเพียงพอแล้ว คุณอย่าลืมนะเราจะพอเพียงได้คุณต้อง เพียงพอก่อน แล้ววันนี้ผมว่าผมเพียงพอแล้ว ผมมีบ้านที่ผมอยากมี ไม่ใช่บ้านที่บผมซื้อได้ ผมมีรถที่อยากมี ไม่ใช่รถที่ผมมีงบเท่านี้ที่ผม ซื้อได้ ผมมีหมาที่ผมอยากเลี้ยง อยากกินอะไร ที่อยากกิน อยากไปเที่ยวผมสามารถพาไปได้ ทำอะไรที่สร้างรอยยิ้มให้คนรอบข้างได้ และ สำหรับผมมันพอแล้ว